

EDINOST

"EDINOST"
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdankih ob torekah, četrtekah in sobotah. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdanje stane: za en mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece . . . 3.— " " " 4.50 za pol leta . . . 8.— " " " 18.— za ves leto . . . 12.— " " " 36.— Naročnine se plačevati naprej na naročbe brez priložne naročnine se uprava ne ozira.

Poslanične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

Oglaš se računa po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnine, reklamacije in oglase sprejema upravištvu ulice Molino piccolo št. 3, II. nadst. Naročnine in oglase je plačevati loco Trst. Odprte reklame cije se proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

"V edinosti je moč".

Častitim našim gg. naročnikom!

II. četrtletje bliža se zvršetku, a večina gg. naročnikov ni še doposlala naročnine za to četrtletje, akeravno smo vsem, ki so v zastanku, poslali nakaznice z naznačenim zastankom. Obrachamo se torej do vseh onih naročnikov, kateri niso še poravnali naročnine za tekoče četrtletje, da to store do 30. t. m., ker drugače bomo prisiljeni istim list ustaviti in to brez ozira. — Zajedno prosimo vse one častite gg. naročnike kateri niso še plačali naročnine za III. četrtletje, da to store začetkom meseca julija t. l., ker se ima naročnina plačevati naprej. Upravištvu "Edinosti".

Črtice iz zbornice poslancev.

(Dalje.)

"Slovensko-krščanska narodna zveza".

V tej zvezi, v tej skupini ali klubu poslancev so vsi slovenski, 16 njih; vsi hrvatski, 11 njih; maloruskih 7 in 1 češki poslanec. V tej skupini je 9 poslancev iz Dalmacije, 2 iz Istre, 2 z Goriškega, 9 iz Kranjske, 4 iz Štajerske, 1 iz Koroške, to so sami Hrvati in Slovenci; nadalje 6 Malorusov iz Galicije in 1 iz Bukovine; slednjič 1 Čeh iz Moravske.

Iskreno hodi povedano, da bi bilo bolj želati, da so Hrvati in Slovenci ustvarili klub za-se. Oni so najsorodnejši bratje po veri, krvi in jeziku, po položaju, po interesih, po zgodovini, po bedah in nadlogah, po težnjah in željah. Sami med seboj bi se lože pogovorili in razumeli.

Toda bile je družih, ki so silili drugače, na to, kakor je. Pa tudi tako je dobro, to ima celó svojo jako dobro stran.

Kakor med Hrvati v Dalmaciji, tako obstojite dve struji tudi med Slovenci na Kranjskem. Oboji, v jedni in drugi deželi, se laglje sporazumevajo glede svojih posebnih želj in teženj, ako je v njih družbi tudi zastopnikov drugega slovanskega plemena, nego da bi bili med seboj sami Hrvati in Slovenci. V družbi družih se lože gladijo nasprot-

stva, lože se približujejo jeden drugemu, lože se družijo in postajajo malo po malem — jednotnost.

Njihovi zavezni Malorusi so čestitljivi ljudje, a spadajo v najzmernejšo strujo maloruskih poslancev. Njihov zaveznik Čeh je doktor bogoslovja in župnik v okolici vegrjski, v oni okolici, kjer sta imela svoj sedež sv. brata Ciril in Metod.

Vse skupaj vežejo krščanska načela. Oni žele, da se človeška družba uredi na temelju teh načel.

Vsi so Slovani, ter hočejo, da se, kakor drugim, tudi slovanskim narodom dajo jednaka narodna in politiška prava.

V večem delu dežel se nahajajo zastopane v manjšinah, toliko v deželnih zborih, kolikor tudi v državnem zboru. Narodi, katere zastopajo poslanci te zveze, imajo najmanje onih pravic, ki jim pristojajo po božjih in človeških zakonih in katere pravice si morajo še le izvojevati.

Na srečo imajo še drugih bratov tudi drugod, s tem jim je borba olajšana in je tem gotoveji uspeh prej ali kasneje.

Tri dni so se pogovarjali, kako naj bi ustanovili zvezo, a tako, da skoro nikdo ni vedel o tem. Nekega lepega jutra pa je došla vest o ustvarjenju "Slovanske krščanske narodne zveze". Na tem se je radovalo vsako krščansko in slovansko srce. Kakor da jih je pičil gad, tako so siknili na to vsi krivi liberalci, toliko nemški kolikor italijanski. A dozdevalo se je tudi, kakor da je ta zveza zmešala račune še — drugim krogom. (Pride še.)

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 28. junija 1897.

Iz Pulja nam pišejo: Ako pojde tako dalje, da se italijanskim intrigam na avstrijskih tleh ne bode gledalo bolj na prste, utegne imeti to usodnih posledic za našo državo. Zdaj se že utihotaplja iz Italije — živila za našo mornarico! In to nekaj pomjenja. Kakor znano, je v Pulju 8000 vojakov

mornarice in za tih 8000 mož gre nekaj brane. V prejšnjih letih se je ta živila kupovalo pri hrvatskih kmetih, to je pri domačinih. Danes pa Avstrija hodi za svoje vojake po krompir v Italijo! Čožoti vozijo vsak dan pridelke iz svoje domovine, naš kmet pa ne ve, kam bi prodal svoje pridelke. Zakupnik mornarice je — žid Thorsch, ki je pa le dal stvari svoje ime, pravi preskrbljevalec c. kr. avstrijske vojske z živili pa je italijanski podanik, Čožot Beltrame.

Nehoté prihaja človeku sum kaj bi bilo v slučaju vojne, ako bi podanik iz Italije preskrbljeval z živili avstrijske vojake! No, naša sveta oznana avstrijska "gemüthlichkeit" seza pa vendar nekoliko predaleč!

Dr. Rieger in "N. Fr. Presse". Da se ne izneveri svoji tendenci, moral je židovski list seveda napasti dra. Riegerja tudi sedaj, ko je postal — baron. Povodom tega za Slovana jako častnega dogodka napisal je čifutski komedijski tako nesramen članek, da bi bil narodni greh, ako bi umazali svoj list le z jednim citatom iz istega članka. Ker je dr. Rieger mnogo storil in žrtvoval v prosep naše države, kakor za svoje brate Čehe, mora ga ostudna klika napadati, klika, ki dr. Riegerju v v.ednosti ne seza niti do — stopalov. To je res: kar je v resnici plemenitega, tega ne mara "N. Fr. Pr." in naj je slovansko ali neslovansko. In celo taki baronski naslovi, ki niso pridobljeni z — denarjem, marveč z visokimi zaslugami duha in poštenja!! Po menenju takih listov so le natlačene blagajnice pravo rojstno mesto za baronstva in slična odlikavanja.

Koroški Nemci. Dne 11. julija 1897. bode imeli koroški Nemci v Celovcu poseben shod, na katerem nameravajo pretakati kakor toča debele solze iz sočutstva za svoje brate mej Čehi, stiskane baje po jezikovnih naredbah. Zdihovalje baje na steno pritiskanih Germanov na tem shodu namerava biti tako hudo, da nastane v nemškem Celovcu dne 11. julija 1897. vihar, podoben onemu v

Kam se je obrnila?

Kakor blazna je ubežala, tekla čez vrt, tvorničina dvorišča in temni obok nad vrati, med katerimi je cvileč zastajal mrzli veter. Stari Achilles je ni spoznal... to noč je švigalo mimo toliko v belo zagrnenih oseb.

Sprva se je mlada žena hotela podati k tenoristu Cazaboniju, katerega se vendar-le ni upala povabiti. A on je stanoval v Montmartru... to je bilo gotovo, da ga dobi doma. Tudi njena rodite-lja bi jej dala zavetišča, a mislila je, da že sliši tožbe materine in trde svarilne govore očetove. Slednjič se je spomnila Delobellea, dobrega, starega Delobellea. O razpadu svoje slave se je spomnila, da jo je on prvi učil dostojnosti in lepega vedenja ter plesa, da se je veselil njene ljubkosti in s tem v njej vzbudil zavest njenih dražestij, predno jej je kdo besedico rekel o tem. Nekaj jej je govorilo, da jej bode ta izključenec pritrjeval vsem drugim ukjub. Stopila je torej v jeden pred vrati čakajočih vez in se peljala na boulevard Beaumarchais, kjer je stanoval igralec.

Gospa Delobelleova je pred nekaj časa pričela šivati slamnike za neko izvozno kupčijo — najžalostnejši zaslužek, ki se more misliti, kajti z dvanajsturnim delom si je zaslužila največ dva franka in petdeset centimov.

(Pride še.)

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

ROMAN.

— Francoski spisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

„Na kolena!“ je ukazal.

Klara se je umaknila, brané se.

„Ne, ne, Risler... pustite to...“

„Mora biti!“ je rekel neizprosni Risler.

„Odškodbo, zadoščenje... na kolena!“ Z ne-premagljivo silo je vrgel Sidonijo h Klarinim nogam ter ukazal, še vedno držeči jo za roko: „Govori od besede do besede, kar ti bodem narekoval... Madame.“

Na pol mrtva od strahu je penavljala Sidonija: „Madame...“

„Vse življenje ponižnosti in kesau...“

„Vse življenje po... Ne, ne, ne morem!“ je

vskliknila, planila po koncu kakor plaha zver, iztrgala se moževim rokam in skozi odprta vrata, ki so jo močno vabila od početka tega prizora, zbežala ven v noč in svobodo ter neprestano hitela skozi vijoči sneg, skozi veter, ki jej je šibal gola pleča.

„Držite jo!... držite jo!... Risler, Planus, za Boga... tako ne sme odtod!“

Planus je hotel proti vratom, a Risler ga je zadržal.

„Prepovem ti, ganiti se... čuješ li?... Odpustite, madame Žorž, a najvažnejše reči imamo opraviti... o gospej Rislerjevi ne more biti govora... čast hiše Fromontova moramo rešiti... samo za to se mi je meniti. Hitro, Planus, k pisalni mizi, da napraviva proračun...“

Planus mu je pomolil roko.

„Vri mož si, Risler! Odpusti mi, da sem te sumničil.“

Risler se dela, kakor bi ne bil slišal teh besed.

„Plačati je torej stotisoč frankov... koliko pa je v blagajnici?“

Resno in zbranih mislij je sel za ograjo, prelistoval računske knjige, štel rentna pisma, odprl skrinjice z lepotoami ter s pomočjo Žige, čegar oče je bil dragotinar, precenil vse dragotine in drago kamenje, katero je občudoval na svoji ženi, ne sluteči njega vrednost.

Med tem je Klara trepetaje stala pri oknu ter gledala v mali vrt, kjer so vrteče se snežinke že zakrivale sledi Sidonijinih nog, kakor bi hotele reči, da njen beg izključuje vsako nado, da bi se vrnila.

Zgoraj pa se je še vedno plesalo. Mislili so, da ima domačica opraviti s pripravami za souper, dočim je bila ona gologlava ubežala ven v noč, komaj se zadržujoča, da ni na glas izražala svoje jeze in bolesti.

Asnières-u na Francoskem. „L'Intern“ sredi velikega trga že sedaj poskuša vsako polnoč plahutati se svojimi perotai, da pomnoži silo viharja. Shod če biti tako glasen, da bodo brez telefona čuli njegov pojav „bratje-mučeniki“ v Češki. Zaradi viharja, prihajajočega od „zdihov pravičnih“, pa se privežejo dne 11. julija 1897. v Celovcu vse mobilije po hišah druga k drugi, sicer jih prenese v — Vabsko jezero. Fijakerji in drugi vozniki pa bodo morali obtežiti svoje vozove s težili od svinca. V ta namen se izprazni ves svinčeni depot rudnika v Piiberku. Gospa Avstrija pa si bode morala za ta dan privezati svojo krono z jeklenimi spornami na glavo, sicer jo tudi odnese vihar in sicer gori pred prestol „der Urmutter Germania“. Dan 11. julija 1897. kaže torej — dies irae, dies illa — za Slovane dan plačila — itd.!

Dalmatinski Srbi nameravajo prirediti velik strankarski shod. Namen shoda je, združiti vse dalmatinske, v dva tabora razcepljene Srbe.

Nov poslanik Rusije na papeževem dvoru Rusija je poslala novega poslanika na papežev dvor, Čarikovega. Poslanik je zagotovil sv. Očeta o svojem nastopu, da želi car biti v dobrih odnosih z rimsko stolico in svojimi katoliškimi podaniki.

Nova ameriška država. Državice Honduras, Nicaragua, San Salvador, Costarica in Guatemala združile so se 15. t. m. v jedno državo, ki se imenuje: republika Srednja Amerika. Država šteje blizu tri milijone prebivalcev in je za tretjino manjša od Avstrije.

Razprava proti Barkovljanom.

Iz govora zastopnika državnega pravdnštva.

Prejani gg. sodniki! Že davno so dokazali naši okoliščani, da gojijo sovraštvo proti mestu; toda dan 18. marca ostane pomemben datum za prihodnje zgodovinarje. Dejanja, ki so se izvršila v Barkovljah tega dne, uzrujajo dušo in jako žalosten epilog so imela tudi na današnji razpravi. V dolgi dobi moje karjere se mi še ni zgodilo nikoli, da bi videl dolgo vrsto priče, tako mladih in komaj doraslih, in starih osivelih, in tudi žensk, katere so v tej dvorani odtegnile svoje prejšnje trditve, in vse to, smehljajočim obrazom, pregovorjene od drugih, da so krivo pričale v prid obdolžencev. To je ognjusen uspeh, kateri me je zelo ganil in v meni vzbudil bolj usmiljenje nego gnev. Meni se kar gabi, ko moram svoje roke pomakati v tako lužo in ne najdem zadosti besed, da bi to označil. Kaj naj si mislimo o vasi barkovljanski? Jaz mislim, da bi se našlo jutri 30 Barkovljanov, ki bi zatajili Kristusa in svoje vero, da bi rešili nekaj svojih rojakov. To ovrača vse, kar bi moglo nekaj oprostiti one, ki danes sede na zatožni klopi. Vam, gospodje sodniki, ne preostaja drugzega, nego da zavrzete vsako prizanesljivost in da sodite samo na podlagi tega, kar je dokazala preiskava. (Na to je govornik razlagal, kako da so priče krivo pričale, oproščajoče se s tem, da so bile skoraj siljene od preiskovalnega sodnika, da so v preiskavi po krivem obdolžile obtožence.)

Vi poznate dobro — vskliknil je — gospodje sodniki brezmadežno osebo, ki je vodila preiskavo in vsakemu izmed vas mora biti jasno, da tako čitanje je obrekovanje najnižje vrste. (Na to je govornik razlagal prejšnje in nasprotujoče si izjave tožence Josipa Pertota „od rumene hiše“, kateri je ovadil dosti svojih sodrugov samo zato, da bi mogel preživeti velikonočne praznike v svoji družini.) Vidite torej — vskliknil je nadalje — kak poštenjak je ta gospod! Jedini, do katerega imam usmiljenje, je Ivan Škabar, ki je popolnoma priznal svoje dejanje. (Za tem je govornik slikal posamična dejanja proti mestnim stražnikom in gledé poškodovanj; pri tem je vse priče, ki so govorile v prilog tožencev, kar prezrl, dočim je priče, ki so govorile proti obtožencem, nad vse hvalil. Tako je rekel o gosp. Cesare, da je njegova poštenost znana ter je imenoval krčmarja Hrovatin-Fragola: „il favorevolmente noto oste di Barcola“. Završil je drž. pravdnika namestnik z besedami: „Vse, kar se je zgodilo, je delo vredno barbarske dobe, v kateri je gospodaril vandalizem. Kakor kaki divjaki se je ta druhal spravila na tujo last in je razbila s težkim kamenjem šipe in vrata ob

hudi nevarnosti za prebivalca; izrila je nasade javnega vrta v Barkovljah, razrušila ograjo ter storila še druga vandalska dejanja. Polhvaliti moram policijske (nota bene: magistratske) in finančne organe, ki so isti večer prihiteli na lice mesta, kajti posrečilo se jim je, da so zabranili druge hujše izgrede. Obtoženci so imeli, kakor se razvidi iz današnje razprave, svojega voditelja, in iz nekaterih pričevanj sledi, da je bil ta voditelj Svetko Martelanc. Slavni sodniki! Oči vsega meščanstva so obrnjene na vas, katerim je soditi o teh nečastnih izgredih o tem nasilstvu proti volilski svobodi. Uzaljeno meščanstvo pričakuje zdravičnega izgleda pravice in tudi jaz ga pričakujem v imenu omike in svobode.

Različne vesti.

Otroški vrtec pri sv. Ivanu odpre se četrtek dne 1. julija s sv. mašo, ki bode ob 9. uri. Vpisovanje bode v sredo od 9—12. in popoldne od 3—6. Opozorjamo vse slovenske starše, naj pridno vpisujejo svoje otroke v ta prekoristni zavod, kjer se bodo otroci učili toliko lepiga in dobrega!

Furor teutonicus. Čedalje bolj se izpoznavajo, kako pravična nasproti drugim je nemška, „državovzdrževalna stranka“. Kar hkrati je začelo goreti na vseh koncih in krajih in nemški patrijotizem dobil je nekako čudno obliko — avstrijskega patrijotizma. Dolgo časa je negovala ta klika pod krinko avstrijske državne misli neko zver, ki ni nič bolj nego nevarna obstanka Avstrije. Kako skrbno so skrivali ti patrijotje deročo zver v svojem duplu in delali hinavsko sladke obraze, češ, saj ni zver, saj je samo krotko jagnje, katero gojimo na račun Avstrije. To lizanje hotelo je iti tako dolgo v nežnem tiru dalje, dokler da bi bili zverji zrastle dovolj ostri zobje, dovolj dolgi kremplji, s katerimi bi bili raztrgali ubogo majko Avstrijo. Slovani so že davno slutili in tudi vedeli, da je v teutonskem brlogu skritega vse nehal drugzega, nego kratko jagnje in davno že so hoteli priti do živega tena nevarnemu zavetišču. Toda pred duplom stražerji Tevtoni so čestokrat zagurali grozen hrup in buk, kričali in rjaveli, da se je razlegalo ne samo po teutonskem pragozdu, marveč širom sveta, da je razbojnik tu, da je Slovan, tisti nevarni razbojnik, „ki hoče okraati državo ter porušiti njene temelje“. In čisto se je posrečilo stražarjem odgnati se svojim tuljenjem — „opasnega Slovana“. Nu, končno pa je le prišlo, kakor je priti — moralo. Iz brloga čuli so se že namreč prepogosto jako sumljivi glasovi, pričenjajo, da v duplu zares nekaj tiči, kar ni tako — nedolžne naravi in našlo se je izborno sredstvo, da se je pokazala tajnost. Prišel je zviti pastir in je — zažgal suhljad, nagromadeno okoli dupla. Plamena ni bilo možno pogasiti in tako je zver, nolens volens, sama zapustila duplo. Zdajci se je pokazalo, kaka zverina je — tisto teutonsko jagnje! A zdajci se je zagugal tudi strašen hrup po vsem teutonskem gozdu, zdajci kolnejo in rohné stražarji na prekanjenega pastirja, da si skoro iztegnejo svoja grla. Zdajci, ko so izdani do zadnjega, ne skrivajo več, kako zver so gojili na skrivaj in v katere svrhe, kajti zdaj jim je že vse jedno.

Da, zdaj jim je že vsejedno in zdaj ne skrivajo več svoje opasne skrivnosti, kar naravnost govore o njej in to na precej razločen in nedvoumen način. V neki občini gori na nemškem češkem županuje tisti dr. Funke (ali ne dr. Iskra? — Stavec), ki pripada teutonskim stražarjem nevarnega dupla. Le-ta je sprožil misel, da nemške občine na Češkem obustavijo vršenje posla v prenešenem delokrogu in sicer izvrševanje istih poslov, ki niso določena po državnem ali deželnem zakonu. — V tem smislu se je dal zavesti po svojem furor teutonicus tudi občinski svet v Inomostu. — Inomost in — jezikovne naredbe! Kako se to zлага? — Zares „zver“ je jela, izgnana iz dupla, divjati pošteno. Treba jo samo ujeti in jej dati primerno porcijo opija, da pohlevno — zaspi!

Pomnoženje uradnikov na sodiščih. Justično ministerstvo je izdalo ukaz, s katerim se pomnoži pisarniško osebje na sodiščih za 1497 oseb in sicer: 1 v VIII, 464 v IX, 747 v X. in 281 uradnikov XI. plačilni razred. Tako, se istimizuje 1227 novih mest.

Kresovi. Od slavnega policijskega ravnateljstva smo prejeli nastopni dopis:

„Z ozirom na članek „Praznik slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda“, priobčen v Edinosti od dne 26. junija t. l. št. 76, naznanja se častitemu uredništvu, da je priziganje kresov v okolici tržaškega mesta zabranjeno ter da se bode moralo postopati strogo po zakonu proti vsakemu, ki se pregreši v tem pogledu.

Častito uredništvo se torej vabi, da v prihodnjem izdanju „Edinosti“ opozori na to okoliščansko prebivalstvo in je pouči primerno.“

Veselica — Slavnost — Veselica. Kakor smo bili naznanili v 74. številki tega lista, t. j. v izdanju za sredo 23. junija, proslavi naša tržaška moška podružnica sv. Cirila in Metoda svoja zaščitnika in priprošnjika vseh Slovanov s tem, da priredi dne 4. julija ob 5½ uri na družbinem šolskem vrtu pri sv. Jakobu s pomočjo pevcev bratovščine sv. Cirila in Metoda — veselico s petjem, deklamacijo, gledališko predstavo in godbo. Ta veselica bo letos — po okoliščinah sodeč — edina za tržaške Slovane, ki se bo vršila v obsežju notranjega tržaškega mesta in na korist naše šolske družbe. Vabimo torej vse z nami čuteče brate in sestre, da se udeležijo te veselice ter upamo, da lahko porečemo z našim Koseskim: „On drage glave svojih šteje. — In glej! ne manjka nihče vsih“. Natanjčen vsopred naznanimo o pravem času; danes povemo samo to, da bo vstopnina za odrasle 20 nč., za otroke do 15. leta pa 10. nč., ter da bo mej posamičnimi točkami vsopreda svirala godba. Na svidenje!

Morska kača. Zopet je dala glas od sebe naša — morska kača. To je že star, navaden glas. A nas ni presenetil in nam ni razburil živcev, navajeni smo ga, kakor svoje lastne sence. V četrtek je bilo in to v seji občinskega sveta tržaškega, ko se je zopet prikazala za jeden hip naša morska kača. Oglašala se menda tu pa tam le zato, da vemo, da je še živa. Nad jedno desetletje že prihaja v javen razgovor in izginja zopet. Tudi naše mestne očete ne vznemirja več ta kača. Dobri znanci so postali žnjo. Varni so pred njo in se je ne boje; saj vedo, kako se jo odpoji za ne kaj časa. In ko se povrne prihodnjič, store to isto in kača izgine zopet. Oni, ki bi hoteli, da se vendar enkrat odpravi ta kača, se jeze sicer; oni drugi pa, ki vedo, da jih ta kača ne piči, se smejejo, ker vedo, da se drugi jeze. In ob tej igri se vleče naprej, se pojavlja in izginja zopet ta nesrečna kača našega nesrečnega — šolskega vprašanja.

To vam je pravi Circulus vitiosus: Slovenci prosijo slovenske šole; vlada jim ne more reči kar naravnost: ne, marveč vabi mestni svet, naj vendar odpošlje svoje zaupnike v komisijo in posvetovanje, kako bi se odpravila kača, mestni svet pa odgovarja dosledno: ne! Tako kolovratimo v tem kolebaru že nad jedno desetletje: prosimo, vabimo in odbijamo.

V minoli seji je naš mestni svet zopet enkrat odbil namestništvu povabilo. Hvala Bogu, vsaj vemo, da kača še živi. Poročilo asesorja Slovcovicha je bilo dolgo in napolnjeno nebroj „argumenti“, zakaj ne treba v Trstu slovenske šole. Ako pa ne treba šole, tudi komisijonalne razprave niso potrebne. Kdo bi mlatil prazno slamo? In sosebno sedaj, ko je tako vroče. Slovcovich je torej predlagal in zbor je vsprejel soglasno — le svetovalec Dollenc je bil drugačnega menaja —, da se ne odpošljejo zaupniki v komisijonalna poizvedovanja in da mestni svet tržaški ne privoli nikdar v to, da bi v obsežju mesta tržaškega ustanovljali šole z učnim jezikom, ki ni italijanski. Vsprejeli so in mirni so bili. Kača jih ne vznemirja; skušnje so jih poučile, da je pohlevna. Morska kača je zlezla torej iz mestne dvorane in lezla je zopet na namestništvo. Kedaj se povrne zopet v komunalno palačo? Čudna morska kača to, to naše šolsko vprašanje. Ako nam Bog da zdravje še par let, pa bomo imeli tituluš za kakov jubilej — morske kače.

Laška omika. Pišejo nam: Dne 24. t. m. sem šel v prodajalnico nekega trgovca po imenu Daloste v ulici via delle Poste, kjer sem zahteval: prosim ¼ kave po 1 glid 36 nč. Prej omenjeni gospod me je vprašal dva, trikrat kaj da zahtevam; slednjič je hotel natehtati 4 kilograme mesto en četrt, na kar sem ga zopet opozoril, da zahtevam samo en četrt. To mu je pojasnil v laščini pri

njem službu — pomočnik. Na to je omenjeni Dal' oste začel godrajati z besedami: „ubogi Slovenci z njih jezikom, 19 let sem že tu, pa me ni še doletelo kaj takega“. Jaz pa sem mu odgovoril, da nismo v Italiji pa tudi na Kitajskem ne. Najlepše pa je to, da ravno ta Dal' oste ima največ posla se Slovenci, posebno pa z okoličani; saj je v službi pri njem komi, vrl narodnjak.

Toraj, ko ne bi imel potrebe Slovencev, ne bi imel slovenskega komi! Zakaj pa prodaja okoličanom? Slabo bi mu šlo, ko bi moral živeti od Čožotov.

Dne, 24. t. m. ob 4. uri zjutraj peljala se je po tako zvanem „Passegio di St. Andrea“ na malem vozičku pri Šklednju tolpa tako zvanih „Skartocov“, ki so se drli na vse grlo: „Viva Italia! M. da per li gnocchi e schiavi!“ A jaz vprašam: je-li to pristojno, ter dovoljeno? Politične oblasti naj bi prijele take razgrajače! Mari ne zahtevajo naši nasprotniki da bi morali deti pod ključ slehernega Slovenca, tudi če je vskliknil „Živijo cesar!“ Njim naj bi bilo dovoljeno vse, oni naj bi imeli privilegije! Po opisanih dveh dogodkih je razvidno: kdo izzivlje — Slovenci ali Italijani?!

Radi današnjega praznika izide prihodnja številka „Edinosti“ v četrtek zjutraj.

Odvetnik dr. Alojzij Franko odpre z dnem 1. julija svojo pisarno v Gorici, na Kornu (v Kavčičevi hiši.) Mlademu slovenskemu odvetniku voščimo vso srečo. Slovensko občinstvo po Goriškem bodi opozorjeno na to novo odvetniško pisarno.

Slavnost „Ljubljane“ v Ljubljani. Ta slavnost se je razvila minole nedelje do nepričakovanih dimenzij. Dandanes, ko izginja bolj in bolj nekdanje idejalo navdušenje in z istim tudi misel za lepe, srca dvigajoče narodne slavnosti, pomnja že nekaj, da se je minole nedelje zbralo v bratsko kolo v stolnem mestu Ljubljani nad 60 društev. Iz Trsta in okolice je došlo v Ljubljano nad 400 izletnikov ter zastopnikov raznih društev; reči smemo torej, da smo bili zastopani zares častno. Sprevod po mestu je bil velikanek. Razne oprave društev so se spajale z narodnimi, prekrasnimi nošami brkih Slovenk — teh je bilo v sprevodu na stotine — v divno slikovito skupino. Prizor pred mestno hišo je bil veličasten. Župan Hribar je govoril slovenski, hrvatski in češki.

Na Kozlerjevem vrtu, kjer se je zbralo na tisoče in tisoče ljudstva in so nastopala razna društva — slovenska, hrvatska in češka — sta nastopila tudi „Slovansko pevsko društvo“ tržaško in pevsko društvo „Kolo“. Občinstvo je prirejalo burne ovacije Hrvatom, Čehom in Tržačanom.

Objubiljeno nam je podrobneje poročilo.

Pevsko društvo „Nabrežina“ v Nabrežini priredi v nedeljo 4. julija t. l. veselico na dično okrašenem dvorišču gostilne gospoda Silvestra Caharijev, sledečim vsporedom: 1. Nagovor predsednikov. 2. Godba. 3. A. Nedved: „Nazaj v planinski raj!“ mešan zbor. 4. Godba. 5. Avg. Leban: „Domovini“, možki zbor z duetom (T. I. in B. I.) 6. Godba. 7. F. S. Vilhar: „Lunica“, mešan zbor. 8. Godba. 9. I. Aljaž: „Občutki“, možki zbor z bariton-solo. 10. Godba. 11. „Bob iz Kranja“ igra v jednem dejanju s petjem. 12. Laharnar: „Pozdrav“, mešan zbor. 13. Godba. 14. Ples. Pri veselici svira veteranska godba iz Mavhinj. Ustopnina za osebo 30 nč., sedeži 20 nč.; pri plesu za vsako točko 10 novč. Začetek točno ob 4 in pol popoldne. Na to slovenski narod probujajočo veselico uljudno vabi odbor.

NB. V slučaju slabega vremena se veselica prenese na prihodnjo nedeljo 11. julija.

Od sv. Ivana nam pišejo: V 75. št. „Edinosti“ pač ni bilo možno spregledati lepega, poetiško nadahnjene spiska o kresovih, dasi je bil spis ponižno potisnjen na zadnje mesto. Mislila sem in mislila, da-li je kdo v nas Svetoivančanih tako poetičen; ker nisem mogla najti nikogar, moral je to biti le „neznani povétnik“. Res, naš kraj je pričal na predvečer sv. Ivana, da so tu Slovani, govoril je glasno na okrog sé svojo starodavno slovensko šego. Ob vriskih in krikih razposajene mladine, ob tekanju in skakanju krog ognjev, ob živem plesu, se mi je res zdelo, da sem se pomaknila za stoletja in stoletja nazaj, v dobo, ko so naši očaki — stari Slovani rajali okolo kresov, katere so zažigali na čast svojemu solnčnemu bogu.

In to tem bolj, ker nisem slišala italijanske besede, ker smo mi bili v luči — kraj je bil ves razsvetljen — in mesto — osadepolno mesto — izginelo mi je izpred oči in za oni večer tudi iz spomina. Kakor daleč je segal pogled, videl si samo naše doma razsvetljene, a na hribih so prasketali ognji. In oni zvonovi, ki so pritrkovali res tako milo in nbrano — kakor mislim, da nikjer tako lepo na svetu, ti zvonovi so tudi govorili, da smo tu Slovenci, saj pritrkovanje je slovenska navada.

Dne 5. julija bomo obhajali god naših sv. blagovestnikov sv. Cirila in Metoda; izrekam tu iskreno željo, da bi vsa okolica naša primerno proslavila ta slovanski god.

Slovenci v okolici! Razsvetlite svoje dome, radujte se v proslavo spomina naših sv. bratov Cirila in Metoda!

Iz Črnikala nam pišejo: O priliki veselice, ki se je vršila dne 20. t. m. v proslavo petnajstletnice našega bralnega društva, se zahvaljuje podpisani odbor vsem sodelovateljem, v prvi vrsti vrtilim tamburašem in tamburašicam iz Šklednja, ki (pod vodstvom g. Dragotina Godine), so umeli, toliko uplivati na naše občinstvo.

Zatem zahvaljujemo vrla pevsko zboru Dekanskega in Tinjanskega in njiju vrlému pevovodju.

Zahvaliti moramo tudi vrli zbor bralnega in pevskega društva „Vodnik“ v Dolini, ki je svojimi milimi glasovi umel si izvabljati burno pohvalo od strani občinstva.

Ob enem zahvaljujemo godbo Rižansko, ki je tudi izvršila pohvalno svojo nalogo, dasi je nastopila prvokrat na taki slavnosti.

Slednjič moramo zahvaliti diletante in diletantke, ki se prav lepo priredili igro „Berite novice!“ Gospodičino Franico iz Ospa zahvaljujemo na njeni prijaznosti, da nam je blagovolila napraviti društvena znamenja.

Odbor „Bralnega društva“.

Tako je prav! Gospod Andrej Vodopivec v Gorici ima okno svoje prodajalnice v kapucinski ulici odičeno z zavitkom užigalk sv. Cirila in Metoda. Neki Lah, katerega je ta slika okna hudo bôla v oči, se ni mogel zdržati, da bi ne bil nekega dne prašal g. Vodopivca, da-li se ne sramuje imeti tako blago v oknu.

G. Vodopivec je pošteno zavrnil Laha, in je izložil se več „takega blaga“, tako, da je zdaj vse okno v narodnih barvah.

Tako je prav: kakor vprašanje, tako odgovor. Kolikor oni, toliko mi. Kolikor imajo pravice gibati se na avstrijskih tleh Lahi, toliko je imamo mi — ali pa še več!

Popravek. Iz Branice nam pišejo: Spoštljivo podpisani prosim s tem, da bi v I. svoj cenjeni list blagovolili sprejeti ta le popravek:

V cenjeni „Edin.“ od dne 24. t. m. šte. 75, pod naslovom „Se vedno stara pesem“, trdi gosp. „Radikalec“, da se je oddalo delo namenjenega spominka pok. A. bar. Čehovina nekemu „renegatu“. Ko bi bilo to res, moral bi sleherni domoljub grajati tako postopanje odbora veteranskega društva goriškega, a temu ni tako, marveč nastopno je resnica: Gosp. A. Bitežnik, kateremu se je izročilo isto kiparsko delo, je rojak iz Grgarja pod sv. Goro, on je zaveden Slovenec, je ud slov. podporne društva goriškega, govori in piše dobro slovenski, bil je vojak v c. kr. mornarici in kakor tak se je vdeležil tudi pomorske bitke pri Visu 20. julija 1866, proti Italiji.

On je tudi edini slovenski umetnik v Gorici, ki je izklesal in dodelal tudi oni novi marmorski spominski altar sredi cerkve na sv. Gori. Njegov sin se je sicer res izučil večinoma v Italiji v kiparski stroki in to večidel podpiran od goriškega magistrata, ki bi ga rad zvalil s tem na svojo stran, a menda ne pojde, ako ga bodo le Slovenci bolj podpirali. Do zdaj se še ni pokazal za renegata nikoder, in gotovo bo to ime, posnemaje svojega domoljubnega očeta, vedno „peroresciral“, ker je isto presramotno za slehernega kolikaj omikanega človeka! Soho iz kararskega marmorja isklešata oba, oče in sin, in tudi vso ostalo podstavo, pa naredi tudi domači umetni kamenosek g. Andrej Lovrenčič v Koprivi na Krasu, iz domačega sivkastega kraškega kamna, podobnega trdemu granitu.

Dalje je konstatirati, da ogromni del onega

zneska, (2144 gld.) dobre %, so darovali razni častniški zbori in polki, le nekako petino so zložili goriški Slovenci, a od Trsta in njega okolice ni dosihmal še nihče kaj podaril, kakor namestnik vit. Rinaldini 30 gld! Vsi goriško-primorski Italijani so darovali komaj 42 gld. skupaj.

Torej tudi od te strani ni se moglo zahtevati, da bi se bilo delo oddalo n. pr. gospodu Rendiču, marveč moralo se je oddati gori omenjenemu goriškemu umetniku, ki je tudi naše gore list, kakor je zgorej konstatirano. Ako pa nas oni pisec-radikalec more prepričati o nasprotnem, le z dokazi na dan, kajti, „da se resnica prav spozna, treba je čuti dva zvonà!“

S spoštovanjem udani:

Florijan Čehovin,

velepostnik in nečak pok. junaka.

Razprava proti Svetoivančanom. Včeraj vršila se je kazenska razprava proti 6. Svetoivančanom, obtoženim radi volilnih izredov. Razpravi je predsedoval dež. sodišča svetnik gosp. Dejak. Obtožbo je zastopal državnega pravika namestnik gosp. Fraus. Obt. žence je branil odvetnik gospod dr. Gregorin.

Obsojeni so bili:

Vidmar Fran na	14 mesecev,
Vidmar Jakob na	8 „
Škabar Ivan na	10 „
Saksida Karol na	12 „
Supau Ivan na	10 „
Kolombin Ivan na	4 „

Obsojeni so bili, ker so 20. marca t. l. po volitvah nevarno žugali Juriju Derman, gostilničarju pri sv. Ivanu ter razbijali hišo njegovo, provzročivši škode nad 60 for.

Novo človeško pleme. Ruski in danski častniki so v doslej popolnoma neznanih planotah Pamira v srednji Aziji zasledili doslej baje še neznano človeško pleme, ki obožuje ogenj. To pleme da je majhno in nerazvito. Tudi njihova žival je majhna. Voli da niso večji, nego naši osli in osli ne večji kakor naši psi; denar je tem ljudem naznan; tržijo v zameno s kožami. Moški prodajajo drug drugemu svoje žene; cena jedne ženske 5 do 6 volov, ali 14 ovac. Njihovi duhovniki imajo to opravilo, da jim po noči kurijo ogenj, okoli katerega se zbirajo verni k molitvi. Čudno pleme to!

„Hrvatska Misao“ — anarhistična. Ta list, katerega izdajajo hrvatski dijaki v Pragi, ne sme več po pošti na Hrvatsko in Ogersko — „zaradi svoje socialistične in anarhistične tendence“. To pa to!

Tržaška pisma.

I.

Eviva viva noi,
Polenta e — fioi!

Častivredni gospod urednik! Odkar me nosi tržaška zemlja — hočem reči: tržaški tlak, hodim ob zaključku, da sti gori označeni vegetabiliji zares nekaj „nervus rerum“ tržaškega človeštva. S tem pa nikakor nisem hotel reči, da med to človeštvo spadajo tudi Slovenci — Bog varuj, saj Vi Slovenci niste „tržaški“, ste tu le tako mimogredé — gostje, kakor kaki Turki, Grki, Abesinci ali celo — Samojedi. Seveda, ako bi bili tudi Vi Tržačani, potem bi se moralo gorenje „geslo“ nekako tako le — za vas — glasiti:

Živio naš „zaměšk“

Polenta in pa — fešk!

A dočim se blešči rumeni sôj polente in vonja „feška“ duh pri vsih špranjah tržaškega zidovja na ulico, živé se „prognani“ Slovenci od poštene slovenske hrane, nu: svoje svojim!

Politično pa postaja človek nadahnen, politično, to že reč. m, ako se nahaja le nekaj časa znotraj tržaške periferije. Kakor novinec sem to takoj „ven dobil“. Kamor prideš, kamor greš, pov-

Voda Beaufort - Spontin

iz vrele v

Neudorf-u pri Karlovih varih

je najbolja in najzdraveja pijača, ker razven dvojne ogljenčeve kisline od magnezije ima v sebi tudi 32 % naravnega ogljenčevega kislica.

Zastopstvo za Trst, Istro in Primorje

Siegfried Hochwald

TRST. — Via Giotto — TRST.

sodi italijanski lepaki, proslavljajoči italijansko misel — „nezmisel“ bi bil kmalo rekel, kakor Vi nedavno, ko ste okrcali nekega štajerskega „ultra“-Slovenca. Tu in tam je pojavov izvestnih življenj, ki bi hoteli, da tu že davno ne bi bilo več Avstrije, marveč da je že dolgo, dolgo majka Italija posadila ob tržaško pristanišče svojo — lakoto.

Posebno glede lepakov se nisem mogel dosti načuditi S kako skrbjo se čuvajo lepaki, na katerih stoji: „Eleggete Atilio Hortis!“ „eleggete Leopoldo Mauroner!“ — Ako bi videl kje kak lepak, na katerem stoji „Volite Ivana Nabergoja!“, dal bi zanj tri cele krone, katere bi potem po vaši volji izročili ali družbi sv. Cirila in Metoda ali pa siromasnim družinam zaprtih okoličanov, ali pa na vsako stran polovico. A propos narodno prepričanje! Narodno prepričanje italijanskih cap je v Trstu že menda tolikošno, kolikošna je lakota romagnolskih ciganov. Pameten človek mora imeti z obema potrpljenje, ker oboje je usmiljenja vredno. Saj se na svetu nahajajo berači, ki se še arogantno vedejo v hiši dobrotnikov, potem, ko so se — najedli. Je celo takih beračev, ki bi hoteli premeniti ulogo in bi od same sitosti radi poskusili, kako bi bilo, ako bi bili oni gospodarji, pa gospodar — berač. To so takozvani „ukaželjni“ berači, ki hočejo vse imeti, pa tudi vse vedeti. Toda berači — glumači! Oboji prihajajo in oboji zopet — odhajajo! — Le „potro štani“!

En „korenjček“ bi Vam pa le rad ostrgal, prečastitljivi gospod urednik. Aha, Vi ste si mislili: „Lloyd“ mora imeti toliko takta, da Vas povabi na „Stappellauf“ ladije „Trieste“ — pa ste se urezali za enkrat! To Vas je malo grizlo, pa nič ne de; to Vam je bilo lekcija za Vašo preširnost, ker povdarjate v enomer, da, kar je tržaško, je tudi slovensko. „Lloydovci“ so Vam pa dali razumeti migljajem, da, kar se suče okoli imena „Trieste“, je in ostane italijansko — pa punctum! Kajti Trst je smatrati inozemstvom in kdor tega noče vedeti, njemu ni pomoči. Vse drugo mora biti veselo, da sme dihati vzduh tržaške signorije in pojesti to, kar pada od mize tržaške lepe gospode, „haute baüté“.

No jaz pak sem se vendarle prismoilil k istej „slavnosti“ in videl, kako se ladije — spuščajo v morje. Rečem Vam: nič posebnega in ni Vam treba biti žal na tej „izgubi“. Najprej so tistemu „vampastemu“ „Trieste“ nekoliko odprli leseni „te-lovnik“, da se je lažje gibal, potem so ga pa brizgali po debelem trebuhu z žajfo, nekaj priveligovanih Italijanov ga je pritiskalo od zad, potem je pa zmuznil v morje, pri kateri priliki so ga še fotografirali. To je bilo vse in pa nekaj sto tistih obligatnih „evviva!“ Meni je vsa ta procedura še prisilila en smeh na lice, katerega sem se pa vzdržal medro in najmodrejšje. Spomnil sem se namreč nekega debelega Žida na otoku Norderny, ki se je na deski po trebuhu spuščal v morje. Razloček je bil ta, da gori, razun mene ni bilo občinstva, ni žajfe, ker je bil Žid dovolj tolst, in pa vslikanja. Sicer pa povsem ista stvar!

Se nekaj prav posebnega, a zelo skrivnostnega bi Vam imel povedati, pa to se še lahko zgodi ob drugi priliki; upam, da se jih ponudi še mnogo. Za danes — adio, caro mio! Vidite, nekaj se je že naučil laški Vaš

Adriaticus.

Najnovejše vesti.

Gorica 28. Ker se iz Gorice raznaša na deželo neosnovana govorica, da je gospod Gabršček ubežal, tiskarna da je zaprta in ker to razburja naše ljudstvo škoduje dobremu glasu Gabrščekovega ima namen zbegati in v nesrečo spravljati posamičnike, izjavljam, da je vse izmišljeno. Pismo več. Toliko ljudstvu v ravnanje.

Josip Krmpotič, poslov. Grbrščekove tiskarne.

Portsmouth 28. Včeraj je minil dan mej samimi sijajnimi slavnostmi. Tisoči in tisoči privreli so iz Londona gledat brodovje. Cela vrsta veselice se je priredila častnikom in pomorščakom.

London 28. Nadvojvoda Fran Ferdinand je odpotoval včeraj jutraj na Dunaj.

Hamburg 27. Poročilo „Hamburškega korespondenta“ iz Berolina nastopi nemški cesar potovanje v Petrov dvor 7. agusta.

NAZNANILO.

Spodaj podpisani raznašalec lista „Edinost“ ki je zajedno URAR priporoča se toplo p. n. občinstvu za popravljanje vsakovrstnih ur. Udani Friderik Colja, vratar hiše št. 8 via Solitario

Štejem si v čast, naznaniti slavnemu občinstvu, da otvorim s 1. julijem t. l. svojo

pisarno

v Gorici na Kornu (v Kavčičevi hiši).

Odvetnik dr. Alojzij Franko.

Tržne cene

(Cene se razumejo na debelo in s carino vred.)

Domači pridelki.

Fišol:	Koka	100 K.	ad for.	do for.
Mandeloni	..	..	13.—	—
svetlorudeči	..	..	6.75	7.25
temnorudeči	..	..	7.—	—
kanarček	..	..	8.—	—
bohinjaški	..	..	7.75	8.—
beli veliki	..	..	7.—	7.50
.. mali	..	..	5.25	—
zeleni, dolgi	..	..	5.75	—
.. okrogli	..	..	65.—	70.—
mešani hrvaški	..	..	8.75	—
štajerski	..	..	9.75	—
Maalo fino štajersko	..	..	11.50	—
Ječmen št. 10	..	..	—	—
.. 9	..	..	—	—
.. 8	..	..	—	—
Zelje kranjsko	..	..	2.80	3.—
Bepa	..	..	8.75	9.—
Krompir	..	..	—	—
Proso kranjsko	..	..	56.—	58.—
Leča, kranjska	..	..	49.—	50.—
upah ogorski	..	..	150.—	152.—
Mast	..	..	170.—	171.—
Kava	..	..	180.—	182.—
Mocca	..	..	154.—	156.—
Ceylon Plant. fina	..	..	130.—	132.—
.. Perl	..	..	127.—	128.—
Portorico	..	..	134.—	136.—
Java Malang	..	..	—	—
Guatemala	..	..	—	—
San Domingo	..	..	—	—
Malabar Plant.	..	..	—	—
.. native	..	..	—	—
Laguayra Plant.	..	..	—	—
.. native	..	..	—	—
Santos fini	..	..	108.—	109.—
.. srednje fini	..	..	103.—	105.—
.. srednji	..	..	95.—	96.—
.. ordinar	..	..	88.—	89.—
Rio oprani	..	..	—	—
.. najfiniji	..	..	106.—	108.—
.. srednji	..	..	97.—	98.—
.. ordinar	..	..	33.50	34.—
Sladkor	..	..	35.50	36.—
Centrifugal I. vrste	..	..	36.—	36.50
Concassé	..	..	36.25	36.50
v glavah	..	..	—	—
razkosani	..	..	24.50	—
Ris italijanski fini	..	..	24.—	—
.. srednji	..	..	17.—	—
Japan fini AAA	..	..	16.50	—
.. srednji	..	..	13.50	13.75
Rangoon extra	..	..	12.50	12.75
.. I.	..	..	10.25	10.05
.. II.	..	..	16.—	—
Petrolej ruski v sodih	..	..	62.—	63.—
v zabojih od 29 kil.	..	..	56.—	57.—
Olje italijansko najfinije	..	..	28.—	29.—
.. srednjefino	..	..	31.—	32.—
bombažno, amerik.	..	..	3.—	5.—
dalmatinsko	..	..	4.—	5.—
Limon Mesinski	..	..	100 K.	58.—
Pomaranče	..	..	65.—	66.—
Mandeljni Dalmatinski	..	..	—	—
.. Bari	..	..	—	—

Br. 1049.

Razglas.

Veliki semenj sv. Urha v Dolini obdržaval se bode letos radi nedelje — dan pozneje, namreč v ponedeljek 5. julija.

Županstvo v Dolini

dne 26. junija 1897.

Hotel FISCHER, Kamnik, Kranjsko.

Ponižno podpisani slavnemu občinstvu uljudno naznanja, da je s 1. majem letos obče znani

Hotel Fischer

v mestu Kamnik, najprijetnejšem zavetišču in kopališču

prevzel zopet v lastno režijo.

Priporočuje se slavnemu občinstvu za obilni obisk naznanja, da bode skrbel prav posebno zadovoljiti cenjene goste z izbornim vinom, z vedno svežim pivom, z dobro, ukusno, gorko in mrzlo kuhinjo.

V hotelu se nahaja mnogo sob za prenočišče, kakor tudi letna stanovanja za ptujce.

S spoštovanjem

Fran Fischer.

Zobobol olajšujejo
zobne kapljice lekarnja Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)

katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k.
Vis prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
Steklenica velja 50 kr.

Jedini zastop

tovarne „GUTENBERG“ v Gradcu za
trgovinske registre zistem

„Patent Workman Chicago“

izvršuje vsako delo glede trgovinskih
registrov, brošur in plakatov po naju-
godnejših cenah.

Za naročbe in nadaljnja pojasnila
obrniti se je do glavnega zastopnika,

Arnolda Coen

TRST — Acquadotto 35 — TRST

GOSTILNA

„Pri dobrem kozarcu“

ulica Valdirivo št. 14.

toči jako izvrstna vina črna, kakor tudi pravi
kraški teran po zmernih cenah:

Dalmatinsko po	36
Istrsko	40
Furlansko	40
Teran	56

Drži izborna pivo iz Vrhnjske pivarne
po 28 in 32.

Kuhinja je vedno preskrbljena z mrzlimi in gor-
kimi jedili. — Za mnogobrojno obiskovanje se pri-
poroča prav toplo rojakom svojim zahvaljuje se jim
v naprej z velespoštovanjem Jakob Ortner,
gostilničar.

Zdravljenje krvi

Čaj „Tisočerni ovet“ (Millefort).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim slu-
čajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu
probavljanju in hemoroidam. Jeden omet za oz-
dravljanje, stoji 50 nš, ter se dobiva v odlikovani
lekarni

PRAXIMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.

Rojančani pozor!

Ta dni je prevzel naš rojak Ivan
Bufon

pekarno in prodajalnico jestvin

Arcon, nahajajočo se v Rojanu št. 1
(pri cerkvi).

On je uredil pekarno popolaoma, da odgo-
varja na vse strani. Priporoča se, da se ga
pogostoma podpira po geslu „Sojži k svojim“.
Ima na prodaj vsakovrstne moke in sladšice
po primeranih cenah in sprejema domači kruh
v peko. Potreba je točna in poštena.

Nadejajo se obilnega obiska se v naprej prav
toplo zahvaljuje

Ivan Bufon.